

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LUCACI, SORIN Povești cu o pisică roșie și alte reverii /
Sorin Lucaci ; cu il. de Paul Suci. - București : Herald, 2018

ISBN 978-973-111-716-4

I. Suci, Paul (il.)

821.135.1

sorin lucaci

*povești cu o pisică roșie
și alte reverii*

cu fotografii de paul suciu

EDITURA HERALD

București, 2018

Lectura, ca o călătorie mediată de ayahuasca	7
ninsoare underground	11
nimic nu e ce pare a fi	12
nihil sine deo	14
dați-mi un final apoteotic	17
weekend cu salvador dali	18
ninge atât de frumos pe bosfor, iubito!	21
jam sessions	22
mașina de călcat cu aburi	25
mă poți striga cu numele oricărui bărbat din lumea asta	26
vor trece toate	29
ca și când ai vorbi despre moarte în spațiul public	30
la supermarket nu au țigări de foi	32
despre viața lui pablo neruda	35
guinness book	37
tot ce știu despre tine	39
un alt weekend cu red hot chili peppers	41
un fel de johnny depp	43
fără ca nici măcar tu să știi	45
povești cu o pisică roșie	47
toți poeții mor încet	48
rubrica matrimoniale	51
și se roagă la dumnezeul berii lor	52
poem de băut pe lapoviță	54
când morții stau la masa noastră, iubește-i, Doamne!	56
spre deliciul tuturor amazoanelor	58
scurtmetraj	61
dragostea noastră e o femeie cardiacă	63
totul despre inimă	64
creierul meu este un telescop	67
acum vă vorbesc dintr-un lemn de salcâm	68

ca un beduin crescător de cămile	71
poem de adormit caii	73
despre celălalt	75
unde se duc sufletele când se duc	76
cămașa	79
peste apa someșului	80
ia forma unei ghirlande fără început și fără sfârșit	83
victime colaterale	86
în stagiunea viitoare vom juca cu dragostea pe masă	89
întotdeauna tații mor primii	93
spectacol de pantomimă	95
la noi în casă în fiecare zi e prilej de sărbătoare	96
mi-au plăcut întotdeauna femeile	98
de sufletul morților	101
și ne iartă nouă iubirile noastre	102
sfaturi pentru plictiseala lăuzelor	104
visez la o moarte	107
cer variabil și nicio avertizare de cod galben	110
duminica, ultimul poem	112
picioarele tale lungi	115
îmi place uneori adrenalina	117
cu polina la o cafea	119
premiul nobel pentru pace	121
să învățăm limba rusă dansând kazaciok	122
sexul e o pisică neagră	124
viața se pișă pe tine cu grație	127
nostalgii de iarnă săpate în tranșee albe cu crinolină	128
performance	131
linia 3 vagonul 6 locul 44	133
fără titlu	135
Despre poezie, adică despre inimă	136
Despre poezia imaginii	140

Lectura, ca o călătorie mediată de ayahuasca

Nu întâmplător, răgaz îndelungat literatura sapiențială străveche a fost transmisă pe cale orală. Cuvântul rostit avea pe-atunci greutatea unui gest incantatoriu, manifestând funcțiunea de a transmite un tâlc magic cu acces direct la spirit. Fixarea prin scris a marilor texte inițiatice a însemnat, dincolo de ieșirea din zona binecuvântată a esoterismului, și o decădere în plan ritualic. Imaginea siluită grafic sărăcea carnalitatea metafizică a cuvântului. Textul scris câștiga poate în tărie rațională, dar pierdea, fără doar și poate, sub aspectul energiei mistice.

Peste milenii, iată că un poet, Sorin Lucaci, deja o voce distinctă în lumea literelor noastre, se însoțește cu Paul Suci, un artist-fotograf de o maturitate remarcabilă, pentru a testa posibilitatea unei recuperări mnezice de anvergură. În minunata lor carte-album, intitulată *Povești cu o piscă roșie și alte reverii*, cei doi prieteni reconsideră sanitar antica relație dintre cuvânt și imagine, propunând un discurs poetic de o dublă relevanță: mesaj liric ilustrat prin instantanee fotografice. Ce s-a pierdut prin grafiere din sensibilitatea metafizică a versului este recuperat vitalist prin susținerea imagistică a ochiului magic constituit de obiectivul camerei foto. Asocierea în cauză e de natură a fortifica mesajul poetic, deoarece există o înrudire aproape genetică între gestul liric efectiv și reflectarea sa fotografică.

La drept vorbind, un asemenea experiment nu e tocmai nou în cultura românească. Recent, poetul Dinu Flămând și artistul fotograf italian Saviana Tarsitano, în inspiratul volum *Umbre și faleze*, au încercat un același tip de alian-

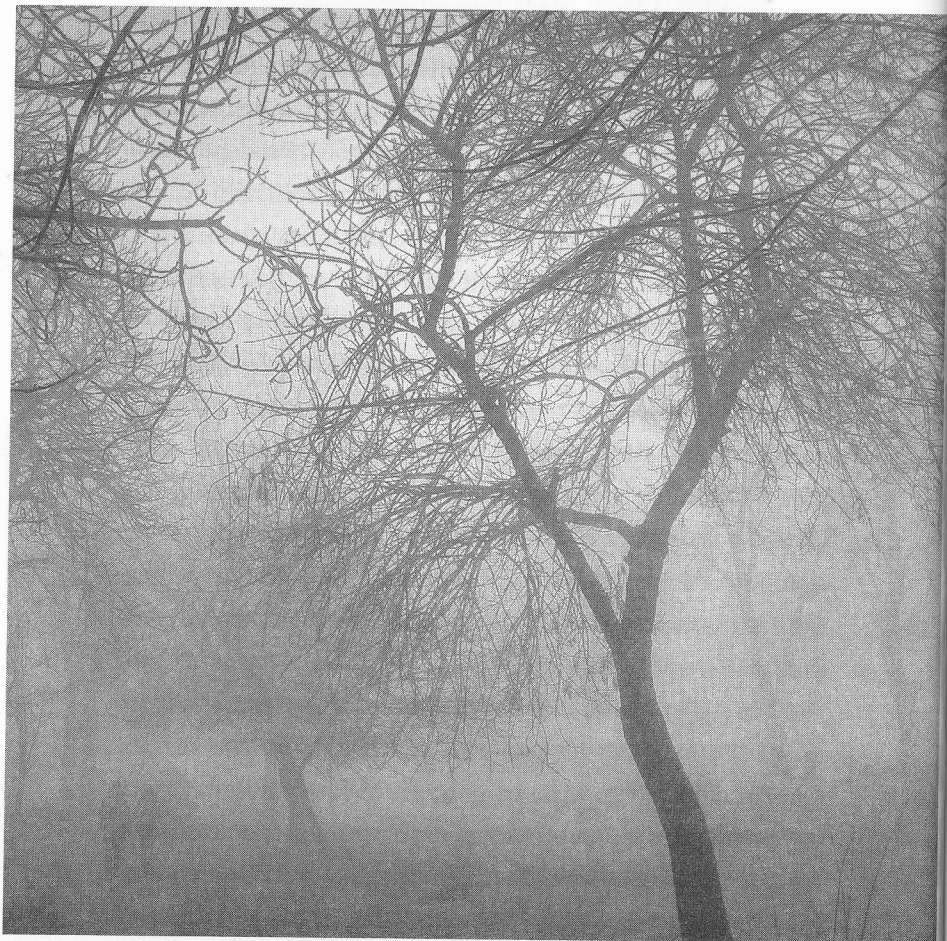
ță între plasticitatea semantică și cea imagistică. Rezultatul a fost „siderant”, căci energia metafizică și estetică a textului, scris condimentat cu fotograme vizionare, a manifestat un impact devastator asupra cititorilor, invitând la o reverie cu implicații existențiale profunde. Fără să știe de existența acestui important precedent (m-am interesat și știu ce spun), Sorin Lucaci și Paul Suciu refac, dar pe cont propriu și într-o altă manieră artistică, demersul poetului Dinu Flămând și al artistului fotograf Saviana Tarsitano.

Dacă opțiunea celor din urmă era programatic restrictivă, căci tematic ideea de *umbră marină*, în esență abisală și inepuizabilă, primea totuși o validare corporală limitativă, în schimb discursul poetic-fotografic dezvoltat de Sorin Lucaci și Paul Suciu nu-și stabilește frontiere fizice. În cazul lor, pare că întregul univers (spiritual și corporal) este abilitat să ofere materie primă reflecțiilor lirice și decupajelor imaginative. Din unghiul de vedere al celor doi artiști, lumea este un dar ce nu se cuvine nici refuzat, nici perimetrat. Și Sorin, și Paul se bucură intempestiv de splendoarea unei existențe investite *magic*, fiind animați de o ingenuitate deloc infantilă, însă categoric copilărească. De aceea inocența lor are ceva din gestul esențial al primilor fizicieni elini, care descopereau un substrat profund și semnificativ sub curgerea aparentă a întâmplărilor lumii materiale.

Poet ce și-a câștigat un loc al său în cetatea literelor noastre de astăzi, voce lirică personalizată la extrem, artist vizionar și cu organ pentru caleidoscopica mișcare a realității citadine și sufletești, Sorin Lucaci știe să observe, să vibreze și să descante lucrurile mici și mari, gesturile, tăcerile și tâlcurile unor ființe rătăcite în jungla urbană, cu care nu pregetă să se identifice într-un elan de o solidaritate sublimă. Poet născut, iar nu făcut, Sorin Lucaci a devenit de ani buni un artist al

cuvântului inconfundabil, care și-a amenajat o matcă a sa ireductibilă. Mai mult decât atât, Sorin Lucaci are vocația *revelației*, căci altfel nu putem explica această întovărire a sa cu un artist-fotograf, să-l numim pe Paul Suciu, în care și-a descoperit nu numai un congener, dar și o completare spirituală de proporții. Cumva un fel de *alter ego* al lui Sorin, Paul consubstanțializează cuvântul poetic prin meșteșugul rar de a surprinde esența cinetică a vieții citadine într-o instantaneitate provocatoare și vibrantă. Adevărate poeme independente, fotografiile sale nu intră în coliziune cu discursul liric, ci-l aprofundează, prelungindu-l, funcționând întrucâtva aidoma unui comentariu vizual săvârșit „din interior”. Poem și fotografie, cele două entități devin una, manifestând o stranie și fermecătoare solidaritate sensibilă. Datorită acestei organicități de esență, efectul estetic pe care Sorin Lucaci și Paul Suciu îl obțin nu este nici minor, nici fals și nici obișnuit. Din acest motiv, cititorul care se aventurează în lectura volumului *Povești cu o pisică roșie și alte reverii* cu siguranță va avea parte de o trăire particulară, funcționând cumva ca un vehicul pentru transcenderea clipei prezente și pătrunderea într-un univers minunat, fragil și memorabil.

Nu știu cum este să experimentezi o călătorie șamanică în *lumea de dincolo*, ca urmare a ingurgitării băuturii sacre *ayahuasca*, dar cred cu tărie că poemele și fotografiile realizate de Sorin Lucaci și Paul Suciu au darul de a funcționa în acest registru al călăuzirii spre un tărâm delicat, diferit și mântuitor. În orice caz, efectul terapeutic al parcurgerii cărții lor, *Povești cu o pisică roșie și alte reverii*, mi se pare unul de o autenticitate greu de contestat. Este, poate, calitatea de căpătâi a lucrului săvârșit laolaltă de acești doi inspirați artiști.

ninsoare underground

cafeaua jacobs a rămas și azi nebăută,
 zațul s-a uscat în ibricul de cupru;
 e ziua aceea în care femeile
 își piaptână îndelung singurătățile,
 iar bărbații își lustruiesc armele și bocancii
 și pleacă tăcuți la război;
 am postat pe youtube
 un video-poem
 în care îți spuneam,
 așa, în felul meu mai boem,
 că mi-a fost dor de tine;
 era o singură imagine,
 cu o ninsoare underground
 care se repeta
 și se mișca încet
 de la stânga la dreapta monitorului
 și vocea mea în fundal
 care-ți spunea
 „hey, baby, să știi că dragostea
 și ninsoarea sunt niște chestii foarte mișto!”

nimic nu e ce pare a fi

în primii ani ai tinereții mele incerte,
citind din *ulise* cu voce tare
printre rafturile cu borcane,
cărți prăfuite și sticle de un litru,
dincolo de pereții de rigips
ai camerei de hotel
se aude scâncetul sacadat al unei doamne
de vârsta a treia
prinsă nefiresc între două orgasme,
de altfel o doamnă drăguță și respectabilă;
apa de la duș curge cu zgomot
imitând ploaia;
citesc din *ulise* cu voce tare
ca și cum aş încerca să memorez un fragment
oarecum afectat, oarecum indiferent
ca o replică proastă
dintr-un western la fel de prost;
vântul flirtează discret
cu fereastra de la balcon;
se face dintr-odată frig,
plouă decadent,
stau în fața geamului și privesc în gol,
sunt o ființă neverosimil de frumoasă,
frumusețea mea e de-a dreptul contagioasă,
e mai rea decât lepra,
decât pojarul sau febra tifoidă,
mai rea decât tuberculoza sau holera;
„să nu mă proslăviți după moartea mea
că mi se rupe de voi, mă auziți?”
striga un nebun în turla bisericii;

în *fresh*-ul de clementine
ce se odihnește pe pervaz
se ascunde o lumină stranie
ca un înger închis într-o lumânare
și nimic,
dar nimic nu e ce pare a fi.

Respect pentru în prima zi, ca să fac rost de niște bani

pentru mâncare și băutură,
am spălat mașini second-hand
într-o spălătorie veche berlineză,
până m-au lăsat încheieturile,
și-apoi m-am odihnit în baraca 234600;
seara, citind o antologie de proză cubaneză,
mi-am spus „în spălătoria ta mi-ar fi plăcut și mie să lucrez”
în a doua zi am dresat o turmă
impresionantă de antilope impala
și am desenat graffiti pe pereții
catedralelor protestante din oraș
cu speranța că voi primi un semn de la tine
evident, tu nu ai dat niciun semn;
în a treia zi m-am urcat
pe cea mai înaltă clădire din oraș
și am despărțit apele
dintr-o singură privire,
cele de parte femeiască în stânga,
cele de parte bărbătească în dreapta
a patra zi, cu un simplu gest al mâinii,
am hrănit toți maidanezii
și oamenii străzii
din cartierele mărginașe
și m-am odihnit;
spre seară, fără niciun chef,
am colindat străduțele
în căutarea unei fericiri iluzorii
pe care nu o puteam găsi
decât în *boutique*-urile cu marochinărie

din galeriile comerciale;
am sărutat toate prostituatele din oraș,
am băut cu toți filosofii și idealiștii;
în a cincea zi am trimis
mesageri clandestini
către miazăzi și miazănoapte
să răspândească vestea cea bună
a întoarcerii poetului risipitor în cetate,
în a șasea zi am pregătit o cină de pomină
cu filé de somon și brânzeturi franțuzești
la care am invitat toți prietenii;
am împușcat toți corbii și sturzii,
și vulpile turbate din parcuri
și m-am odihnit;
în a șaptea zi
uitasem totul cu desăvârșire.

dați-mi un final apoteotic

ah, atât de frumos,
atât de sublim și de grațios
mi-am ratat viața!
cu o dibăcie nemaivăzută,
cu o perseverență nemaiîntâlnită
stând cu mâinile încrucișate
picior peste picior
văzând cum cade
bursa de pe wall street,
mai că-mi dau lacrimile
de atâta emoție,
mai că-mi vine să strig
„dați-mi un final apoteotic, fraților
dați-mi ceva memorabil,
dar fără happy-end!”